

Com a mínim, com Samoa

El Comitè Olímpic de Catalunya està a punt de formar-se. Des de finals de gener el ritme s'ha accelerat, un reguitzell de declaracions han posat el COE a la primera línia de l'actualitat.

—Durant aquest últim mes sembla que no hi ha dia sense que no hi hagi una declaració o una notícia que afecti l'ADOC.

—Sí. S'ha arribat al moment que s'esperava. El dia 26 de gener es van reunir en una assemblea la Unió de Federacions Esportives Catalanes amb un únic punt a l'ordre del dia a estudiar: la creació del Comitè Olímpic de Catalunya i decidir la posició de la Unió al respecte. El vot va ser clarament majoritari, i per molt, a favor de donar suport a aquest Comitè Olímpic de Catalunya. Voldria remarcar una cosa, el vot va ser secret i això té importància perquè sovint es diu que les adhesions que rebem vénen perquè ningú s'atreveix a oposar-se a la nostra iniciativa per por a ser considerat un mal català. En aquest cas el vot va ser secret i la decisió correspon únicament a la voluntat real dels esportistes que existeixi aquest Comitè.

—Però aquesta no ha estat l'única notícia, també es podria incloure en aquest procés de bombes informatives les declaracions del president del COI, Samaranch, en les quals per primera vegada deia que els Comitès Olímpics corresponen a territoris i no a estats.

—Sí, va ser una setmana molt activa, amb moltes manifestacions. Resulta que l'endemà de l'assemblea de les federacions catalanes, Samaranch feia una visita al Centre del Rendiment de Sant Cugat, allà es veu que li van preguntar sobre el tema i el senyor Samaranch, com correspon a la seva preparació, a la seva intel·ligència i la seva trajectòria de persona conseqüent, va dir que si es complien els reglaments olímpics no hi havia cap inconvenient perquè Catalunya tingués un Comitè Olímpic.

—Però fins ara les declaracions de Samaranch no anaven en aquesta direcció.

—Personalment, he de dir que fins ara sempre havia llegit les declaracions del senyor Samaranch i que per tant no puc opinar-hi. Perquè precisament en aquesta ocasió les seves declaracions, d'abast limitat però conseqüents perquè reflecteixen la realitat de les pos-

Albert Bertrana és el president de l'ADOC (Associació per a la Delegació Olímpica de Catalunya), entitat creada l'any 1987 amb la finalitat que Catalunya participi als Jocs Olímpics amb un Comitè propi.

A. Maresma

DOMÈNEC UMBERT

«Pujol està mal informat».

sibilitats de Catalunya, encara que les he pogudes escoltar per ràdio i televisió de la seva pròpia veu, després, en llegir-les per escrit, posava que per al 92 era molt difícil. Per tant només puc opinar sobre aquestes últimes declaracions, en les quals el senyor Samaranch deia també, com vostè ha dit, que el COI no reconeix forçosament estats sinó territoris esportius.

—I després d'això vénen les declaracions del senyor Gómez Navarro, dient que darrere l'ADOC hi havia nacionalistes i terroristes.

—Sí, es veu que les declaracions de Samaranch van irritar a algú, però no per motivacions esportives sinó polítiques. Són persones que creuen que els Jocs Olímpics són un afer polític, i no és així. Aquest és el cas del senyor Gómez Navarro, que ha fet unes declaracions que crec que ja han estat prou contestades.

—Però el recorregut de declaracions no s'acaba aquí, poc després que catalans de diferents tendències i actituds contestessin precisament al senyor Gómez Navarro, defensant l'existència del Comitè Olímpic de Catalunya, el president Pujol també hi diu la seva.

—Sembla, segons he pogut veure als mitjans de comunicació, que el president de la Generalitat de Catalunya ha dit que és inviable el Comitè Olímpic de Catalunya per al 92, i que després serà molt difícil. A mi, m'agradaria conèixer el contingut íntegre d'aquestes declaracions perquè, com li he dit abans, si només llegeixes fragments, a vegades no és exacte i perquè precisament sembla que a més va dir també que això era una qüestió de les federacions.

Això ho aclariria tot, perquè sembla difícil que una autoritat política és pronuncii sobre el que han de fer les entitats privades i esportives, que en aquest cas són les federacions. De totes maneres, si aquestes han estat les seves declaracions, nosaltres li hem de dir que està mal informat, al mateix temps que li oferim la nostra informació perquè pugui estar al corrent de quina és la situació real.

—Però fa ben poc el congrés de Convergència es va pronunciar partidari de l'existència d'aquest Comitè...

—Jo no sé en quina mesura les decisions d'un congrés d'un partit determinen la línia d'aquest partit que ostenta el govern d'un país. De moment no veig la seva incidència tenint en compte que va ser una moció majoritària del partit, sobretot si tenim presents les declaracions que s'atribueixen al president Pujol.

—¿Tanta declaració té algun resultat?

—Hi ha hagut una entrada molt important de socis després de les declaracions del senyor Gómez Navarro, però també he de dir que n'hi ha hagut una grapat més després de les declaracions del senyor Pujol.

—¿Què pot impedir que no hi hagi Comitè Olímpic de Catalunya?

—Quan nosaltres ens fem aquesta pregunta, no li trobem resposta, perquè només ho pot impedir la negativa de la societat catalana a negar el suport de l'ADOC i després al Comitè Olímpic de Catalunya. Si no es fa, no es podrà acusar ningú de fora. Serà perquè alguna cosa no ha funcionat en la so-

COMITÈ OLÍMPIC DE CATALUNYA ADOC

«La participació en els Jocs Olímpics és un dels pocs fòrums internacionals en què Catalunya, amb el seu estatus actual, pot estar present».

cietat catalana. La idea del Comitè Olímpic de Catalunya no qüestiona cap estructura política, ni tampoc en depèn.

—Però la societat catalana ja ha mostrat el seu suport, més de 125 ajuntaments s'han pronunciat a favor d'aquesta iniciativa, les federacions també i molta gent a títol personal. ¿No creu que aquí es pot produir una certa confusió, que la gent es pensi que això és una iniciativa que correspon a la Generalitat.

—La participació en els Jocs Olímpics és un dels pocs fòrums internacionals en què Catalunya, amb el seu estatus actual, pot estar present; junt amb altres països que no tenen sobirania política. Això és així de clar perquè la Carta Olímpica diu que l'olimpisme és aliè a l'estructura política dels països. Tot comitè olímpic s'ha de crear a partir de les entitats esportives del seu país i del suport de la seva societat.

A Seül, per exemple, la presència dels atletes britànics va ser sufragada en gran part per subscripció popular perquè les federacions no podien afrontar les despeses i l'estat no va voler o no va poder pagar. Aquest és un exemple clar, l'olimpisme és sempre una iniciativa esportista i popular.

—Segons el procés legal, una vega-

da constituït el COC, cinc federacions catalanes hauran de formar part de cinc federacions internacionals perquè el COC pugui formar part del COI. Això a vegades es pinta com un obstacle. ¿Realment ho és?

—Per constituir el Comitè Olímpic de Catalunya, això no és necessari. Això pertany a l'última fase del procés. Una vegada constituït el Comitè i en el moment oportú, les federacions catalanes podran presentar la seva sol·licitud per formar part de les federacions internacionals. Federacions que, d'altra banda, no tan sols tenen com a membres els 12 països olímpics que no són estats, sinó a altres com Gibraltar o algunes Illes del canal de la Mànega. Això no serà cap obstacle.

—Un altre aspecte que sovint es presenta com una barrera difícil de saltar és que el COI només es reuneix cada quatre anys per acceptar nous membres, si això és cert, hauriem fet tard?

—Totes aquestes declaracions són fetes a la desesperada. L'any 86 el COI va acceptar tres nous membres: Aruba, les Illes Cook i Guam; l'any següent, o sigui el 87, acceptava les Illes Samoa. Com pots veure res els quadra.

Jo, abans d'acabar, voldria afegir que quan parlem de Catalunya ho fem en el sentit de país esportiu. Com ja he dit els Comitès olímpics són sol·licitats

per les federacions d'un país determinat, i els comitès olímpics tenen el mateix territori de jurisdicció que les federacions que ho demanen. Avui dia les federacions del Principat tenen com a territori de jurisdicció el Principat de Catalunya, i per tant durant uns quants anys no es podrà demanar altre Comitè Olímpic que no sigui el del Principat de Catalunya, perquè les federacions esportives del País Valencià, de les Illes i de la Catalunya Nord, no formen part d'una única federació catalana. Dic tot això perquè si els lectors d'EL TEMPS, que són de tota la nació catalana, se senten exclosos pel fet que aquest Comitè només estigui alimentat per les federacions del Principat, portant el nom únic de Catalunya i la bandera de Catalunya estem disposats a explicar-ho i a escoltar les observacions que se'ns faci.

—¿La resta de territoris de la nació catalana serien la torna davant la possibilitat de tenir un Comitè Olímpic de Catalunya?

—No, en cap cas es tracta de la torna. L'ADOC, no la vam muntar a l'entorn de principis i idees sinó per aconseguir resultats. I el que l'ADOC proposa a tots els catalans és que hi hagi un país que desfilï i competeixi als Jocs Olímpics del 92 amb el nom i la bandera de Catalunya, i no amb el dibuix d'un mapa. □